

Minunea îndulcirii apelor amare

Exodul 15: 22-27 (Romani 5:3,4)

Scopul lecției: Să ne amintească tuturor că „amărăciunile” vieții sunt trecătoare.

Versetul de aur: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea.” (Romani 5:3,4)

Texte suplimentare de citit: 2 Împărați 2:21; Galateni 3:13; Ioan 18:11; Filipeni 3:8; Faptele Apostolilor 20:24; Rut 1:20

Niciodată Dumnezeu n-a fost așa de aproape de poporul Israel, ca atunci când i-a scos din Egipt și i-a condus spre Canaan într-un stâlp de foc, și ziua și noaptea. Cu o asemenea Călăuză poți să călătorești toată viața și nu vei greși drumul. Fiecare pas pe care l-au făcut israeliții a fost supravegheat de Dumnezeu.

Cea mai scurtă rută spre Canaan ar fi fost prin țara filistenilor, 11 zile de mers. Dar ei nu erau încă pregătiți să meargă pe drumul acela și să se confrunte cu un război. Dumnezeu i-a dus pe drumul care li se potrivea cel mai bine. Era o cale aspră și singuratică, dar era Calea lui Dumnezeu, neînțeleasă de oameni, dar era cea mai bună pentru ei.

Când au ajuns în fața Mării Roșii, au dat de un obstacol care li se părea de netrecut. Pentru ei așa ar fi fost, dar cu Dumnezeu nu există obstacol care nu poate fi trecut. Dumnezeu s-a luptat pentru poporul Israel, a despicat marea numai pentru ei, iar egiptenii, care n-au înțeles acest lucru, au fost înghițiți de ape.

Pe țărmul celălalt al mării, cu uimire în priviri, Israel

reflectează la minunea pe care o aveau în fața lor. Ei sunt cu toții bine și în pace, iar vrăjmașii lor, care au intrat după ei în mare, au fost înghițiți de ape. Pe malul mării, trupuri moarte, animale și arme scoase la mal. Ce mărturii ale distrugerii totale a vrăjmașilor lor.

După câteva ore de bucurie, norul călăuzitor se îndreaptă spre Peninsula Sinai. Poporul părăsește pământul fertil și se îndreaptă spre cele mai aride locuri, fără vegetație, fără izvoare de apă, fără așezări omenești. Drumul nu era prielnic și nici de dorit de mers pe el, dar nu ei au ales acest drum, ci Dumnezeu.

I. MOISE URMEAZĂ CU FIDELITATE NORUL CĂLĂUZITOR

1. Chiar dacă el cunoaște un drum mai scurt

Moise era obișnuit cu pustia și cu neajunsurile și riscurile ei. El cunoștea un drum mai scurt spre Canaan, dar nu o ia pe scurtătură, ci urmează cu fidelitate norul lui Dumnezeu. Moise se încredea mai mult în Dumnezeu, decât în cunoștințele sale geografice.

Un om care are o credință temeinică, nu dă înapoi niciodată, nu caută drumuri mai scurte și nu părăsește călăuzirea divină, de dragul unui drum mai ușor.

2. Chiar dacă poporul cârtea împotriva lui

Moise nu pune la vot Calea lui Dumnezeu, chiar dacă majoritatea oamenilor erau împotriva lui. Prin credință, Moise a rezistat și nu s-a lăsat influențat de cârtirile oamenilor. El privește spre norul lui Dumnezeu și îl urmează.

Întotdeauna au fost oameni care au cârtit atunci când au fost confrunțați cu cel mai mic neajuns. Dar un lucru este foarte clar: nici un cârtitor n-a intrat în Canaan.

3. Chiar dacă n-a înțeles atunci rostul suferinței

Suferința și neajunsurile nu sunt pe placul nimănui, și atunci când le experimentăm, de cele mai multe ori nu le înțelegem rostul. Nu știm dacă Moise a înțeles la început rostul tuturor suferințelor și neajunsurilor, dar la sfârșit a înțeles că nimic nu a fost la întâmplare.

Călătoria prin pustiu devenea cu fiecare zi mai grea și mai dureroasă. Apa pe care au avut-o în vasele lor s-a isprăvit și setea a început să-i chinuie cumplit.

Cu ochii ațintiți în zare, au zărit de departe ape multe la care s-au grăbit să ajungă, dar spre marea lor dezamăgire, apele au fost amare și nu au putut să bea.

În călătoria vieții noastre, de multe ori ajungem la Mara, la apele amare și nu ne putem stămpăra setea sufletului.

Ce avem de făcut atunci? Au ajuns la Mara, pentru că Dumnezeu i-a călăuzit.

II. LA MARA SE ÎNCEARCĂ CREDINȚA CELOR RĂSCUMPĂRAȚI

1. Printr-o dezamăgire mare

Apă era, dar nu putea fi băută. Speranțele lor erau legate de Mara, dar Mara devenise o mare dezamăgire. Poporul nu și-a închipuit că va întâlni și așa ceva. Mulți dintre călătorii spre Canaan au crezut că drumul va fi ușor, cântare și delectare. Dar a fost suferință, neajunsuri și dezamăgire.

Ce vom face când vom ajunge într-o asemenea situație? Vom cârți, ne vom plânge, vom dori să ne întoarcem înapoi, sau vom merge înainte prin credință, știind că Dumnezeu n-a greșit nici atunci când au ajuns la Mara.

2. Printr-o îngrijorare nejustificată

Ce vom face? Ce vom bea? Ce vom mânca?

Când totul îți merge bine este ușor să te încrezi în Dumnezeu, dar când nu ai nici apă de băut, ce vei face? Dar tocmai în asemenea împrejurări se vede calitatea credinței noastre. Dacă Dumnezeu poartă de grijă și păsărilor cerului, va avea grijă și de aceia pe care i-a răscumpărat.

Îngrijorarea este semnul necredinței. Când te conduce Dumnezeu și tu urmezi calea Lui, nu există nici un temei de îngrijorare.

3. Printr-o suferință neplăcută

Apa era amară și nu putea fi băută. În unele situații nu pare așa de grav că nu ai apă de băut. Dar când ești rupt de sete, apa este mai importantă decât aurul.

De câte ori în viață nu se ajunge la asemenea situație? Ce faci când ajungi la Mara și ești chinuit de o boală grea, de o suferință cumplită sau de o durere neplăcută? Poporul a cârtit, asta știau, asta au făcut, dar Moise a strigat către Domnul. Domnul era locul lui de adăpost și era un loc sigur.

Dacă se întâmplă să fim confrunțați cu o suferință neplăcută, să ne aducem aminte că Domnul este un loc de scăpare. (Psalmul 91:1,2)

III. SOLUȚIA LUI DUMNEZEU PENTRU REZOLVAREA PROBLEMEI

Domnul i-a arătat lui Moise un lemn, pe care el l-a aruncat în apă și apa s-a făcut dulce. (v. 25) Ce simplu, ce aproape de ei era rezolvarea, dar n-au știut. Le-a fost mai ușor să cârtească decât să se smerească și să se roage lui Dumnezeu și să ceară ajutorul Lui.

Orice amărăciune poate fi îndulcită, cu ajutorul lui Dumnezeu.

1. Lemnul este simbolul Domnului Isus pe cruce

a) El este aproape de necazurile noastre

Mult mai aproape decât ne putem gândi. Amărăciunea vieții are menirea să ne oblige să ne uităm în sus. Să ne silim să-L găsim. (Faptele Apostolilor 17:27) Domnul este aproape de cei cu inima zdrobită.

b) El a fost aruncat în focul suferinței

Pe lemnul crucii la Golgota a fost pentru Domnul Isus cea mai mare amărăciune. Chiar Mântuitorul nostru a fost îngrozit de ea. Dar și El a strigat către Domnul, și suferința Lui a adus Lui și celor credincioși, o mare biruință.

c) El a transformat amărăciunea în apă dulce

După răstignirea Sa, valuri de îndurare curg din Golgota pentru călătorii din lumea întreagă.

Lui Moise, Dumnezeu i-a arătat un lemn, nouă, Duhul Sfânt ne îndreaptă atenția spre lemnul crucii, când Domnul Isus a murit, și prin moartea Sa a „îndulcit” viața noastră.

2. Lemnul este răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea lui Moise

Nu la cârtirile lor, ci la rugăciunea lui Moise. Tot ce trebuie să știm este că Dumnezeu are răspunsul potrivit la toate amărăciunile vieții. Să strigăm către El și să ne lăsăm de cârtit.

IV. DE LA MARA LA ELIM

La Elim erau 12 izvoare de apă și 70 de finici.

1. Elim este foarte aproape de Mara

În loc să stăm și să cântim la Mara, mai bine să mergem mai departe, la Elim. Cântirile lor au prelungit suferința, n-au rezolvat problema. Dar cu puțin efort ar fi putut scăpa repede de suferința lor.

Dacă cumva ai ajuns la Mara, nu uita că Elimul este foarte aproape de tine. Mergi înainte, dar fără să cârtești și vei ajunge la Elim.

2. Elim este un dar ceresc pentru călătorii spre Canaan

După amărăciunea de la Mara, Israel a ajuns la Elim. Totul era bine acolo, ape din belșug și umbra finicilor răcoritori. Dar surprinzător este faptul că, acum când este bine, nimeni nu amintește de Dumnezeu. La Mara au cântit împotriva Lui, la Elim nimeni nu-L cheamă să-I mulțumească. Nimeni nu-i îngrijorat că Dumnezeu este uitat.

3. Elimul nu este permanent, dar Dumnezeu rămâne în veac

Ținta călătoriei lor nu este Elimul, ci Canaanul. Oricât de bine a fost la Elim, nu puteau rămâne aici pentru multă vreme. Elimul era doar un popas scurt. Să nu ne legăm de Elim, ci de Dumnezeu. Umbra finicilor a fost trecătoare, dar umbra celui Preaînalt este veșnică.

Concluzie:

Să învățăm să nu cântim când trecem pe la Mara. Dacă am ajuns acolo, să ne amintim de crucea Domnului Isus și de slava care a urmat.

- Credeți că cântirile rezolvă problemele?

- Care a fost „Mara” voastră? Cum ați suportat-o?

- Credeți că israeliții mai vedeau norul călăuzitor când au ajuns la Mara? Și dacă l-au văzut, cum de au putut cârți?

- Credeți că drumul prin pustiu a fost instructiv pentru evrei, sau nu?

- Care credeți că a fost cea mai importantă lecție pe care au învățat-o?

- Cum vi se pare vouă drumul credinței?

- Să nu uităm niciodată de promisiunea Domnului Isus: „Iată Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:20)

Schiță prescurtată a lecției

Minunea îndulcirii apelor amare

Exodul 15: 22-27 (Romani 5:3,4)

Introducere

I. Moise urmează cu fidelitate norul călăuzitor

1. Chiar dacă el cunoaște un drum mai scurt
2. Chiar dacă poporul cârtea împotriva lui
3. Chiar dacă n-a înțeles atunci rostul suferinței

II. La Mara se încearcă credința celor răscumparați

1. Printr-o dezamăgire mare
2. Printr-o îngrijorare nejustificată
3. Printr-o suferință neplăcută

III. Soluția lui Dumnezeu pentru rezolvarea problemei

1. Lemnul este simbolul Domnului Isus pe cruce
 - a) *El este aproape de necazurile noastre*
 - b) *El a fost aruncat în focul suferinței*
 - c) *El a transformat amărăciunea în apă dulce*
2. Lemnul este răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea lui Moise

IV. De la Mara la Elim

1. Elim este foarte aproape de Mara
2. Elim este un dar ceresc pentru călătorii spre Canaan
3. Elimul nu este permanent, dar Dumnezeu rămâne în veac

Concluzie:

- Să învățăm să nu cârtim când trecem pe la Mara.
- Să ne amintim de crucea Domnului Isus.